

רע"פ 5316/15 - מוחמד אגבארייה נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 5316/15

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: מוחמד אגבארייה

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, מיום 5.7.2015, בעפ"ת 15687-05-15, שניתן על-ידי כב' השופטת הבכירה נ' אהד

בשם המבקש: עו"ד ארז רופא

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת הבכירה נ' אהד), בעפ"ת 15687-05-15, מיום 5.7.2015, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (כב' השופט י' צימרמן - סג"נ) (להלן: בית המשפט לתעבורה), בתת"ע 6746-11-14, מיום 15.3.2015.

רקע והליכים קודמים

עמוד 1

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום, ממנו עולה כי ביום 7.11.2014, בשעה 05:37, נהג המבקש ברכב פרטי מסוג "מאזדה" בכביש 4 לכיוון דרום, כשהוא שיכור. עובדת שכרותו של המבקש נקבעה, כך על-פי כתב האישום, על יסוד דגימת אוויר נשוף מפיו של המבקש, בה נמצאו 305 מיקרוגרם לליטר אחד של אוויר נשוף. כתב האישום ייחס, אפוא, למבקש עבירה של נהיגה בשכרות, לפי טענינים 62(3), 64(א)(3) ו-39א לפקודת התעבורה [נוסח חדש], ותקנה 169א לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.
3. המבקש לא התייצב לדיון שנערך בעניינו בבית המשפט לתעבורה, ביום 15.3.2015. על-כן, נתן בית המשפט לתעבורה פסק דין בהיעדרו של המבקש, במסגרתו הורשע המבקש בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום. בגזר דינו של בית המשפט לתעבורה, אשר ניתן בו ביום, הוחלט לפסול את רישיון הנהיגה של המבקש, בהתאם לתקופת פסילת המינימום, למשך 24 חודשים, וזאת בניכוי 30 ימי פסילה מינהלית. עוד הושתו על המבקש 6 חודשי פסילת רישיון נהיגה על תנאי, למשך 3 שנים; וקנס כספי בסך ₪ 2,000 או 20 ימי מאסר תמורתם.
4. המבקש הגיש בקשה לביטול גזר דינו של בית המשפט לתעבורה, במסגרתה נטען כי בבוקרו של יום הדיון, בשעה 08:30 או בסמוך לכך, שלח בא-כוחו של המבקש למזכירות בית המשפט לתעבורה פקס ובו בקשה לדחיית מועד הדיון, בצירוף אישור מחלה של המבקש. מסיבות שאינן תלויות במבקש או בבא-כוחו, כך נטען, הבקשה ואישור המחלה לא הועברו לידיעתו של בית המשפט, טרם שהחל הדיון בעניינו של המבקש. על-כן, לשיטתו של המבקש, אי-התייצבותו לדיון לא נבעה מחמת טעות או חוסר תשומת לב. לגופו של עניין, טען המבקש כי העונש אשר נגזר עליו, אינו הולם את חומרת מעשיו.
5. בהחלטה, מיום 1.4.2015, דחה בית המשפט לתעבורה את בקשתו של המבקש לביטול גזר הדין. בית המשפט לתעבורה ציין, תחילה, כי ביום הדיון, בסמוך לשעה 10:00 (כשעה לאחר מועד הדיון שנקבע), התקבלה במזכירות בית המשפט בקשתו של עו"ד נג'ם נג'ם, בא-כוחו הקודם של המבקש, לפיה הוא "רק אתמול קיבל [את] הייצוג בתיק ולא עלה בידו [...] להגיע לדיון". בקשה זו הוחזרה לעו"ד נג'ם על-ידי מזכירות בית המשפט לתעבורה, מאחר שהוגשה שלא בהתאם לטופס הייעודי הדרוש לצורך הגשתה, ולכן לא הוצגה כלל כבקשה בפני בית המשפט. בהמשך, ובהתייחס לטענת המבקש, לפיה במסגרת הבקשה לדחיית מועד הדיון, הוא שלח לבית המשפט גם אישור מחלה בגין היעדרותו, נקבע כי "לבקשה [לביטול גזר הדין] צורף אישור בדבר מחלת [המבקש] אשר הודפס ביום 16.3.2015 - יום אחרי הגשת הבקשה [לדחיית מועד הדיון] ושפיטת [המבקש]. כיצד אם כן יכול היה להגיע לשולחנו של בית המשפט מסמך אשר טרם הודפס?" (התוספות שלי - א.ש.).
6. המבקש ערער לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד על החלטה זו, כמו גם על גזר דינו של בית המשפט לתעבורה, וערעורו נדחה, ביום 5.7.2015. בדיון בפני בית המשפט המחוזי, טען בא-כוחו החדש של המבקש, עו"ד ארז רופא, כי בא-כוחו הקודם של המבקש, אינו מופיע, על דרך הכלל, בתיקי תעבורה, ולכן "אינו בקיא בפרוצדורות בית המשפט". על רקע זה, כך נטען, "המזכירות עשתה דין [למבקש] והחליטה שלא להעביר את בקשת הדחייה". בית המשפט המחוזי, דחה את טענתו זו של המבקש, שכן הטופס אותו נדרש עו"ד נג'ם למלא על מנת לדחות את הדיון, הינו "טופס ייעודי הנוהג מזה מספר שנים בכל ערכאות בתי המשפט". מכל מקום, כך נקבע, היה על המבקש (או מי מטעמו) להתייצב לדיון בעניינו, כל עוד לא אושרה הבקשה לדחיית מועד הדיון. לבסוף, קבע בית המשפט המחוזי כי אין ממש בטענתו של המבקש גם לגופו של עניין, באשר העונש אשר הושת עליו הינו העונש המינימלי הקבוע בחוק, בגין עבירות של נהיגה בשכרות.

הבקשה לרשות ערעור

7. בבקשה שלפניי טען המבקש, כי יש ליתן לו רשות ערעור, "וזאת לשם מניעת עיוות דין הנגרם למבקש עקב טעות שכלל אינה שלו, אלא של עורך דין אשר [המבקש] שכר את ייצוגו טרם הדין בעניינו". נטען, בהקשר זה, כי ביום הדיון שנקבע בעניינו, חש המבקש שלא בטוב, ונתן אמון בעו"ד נג'ם שיופיע לדיון בעניינו. משכך, "אין המדובר במבקש שזלזל חלילה או שלא גילה אחריות ורצון לשתף פעולה בהליכים שהתנהלו בעניינו, אלא להיפך, המדובר במבקש שהתייחס להליכים אלו ברצינות הראויה ופנה לעורך דין כדי להסדיר את עניין הייצוג". על רקע זה, סבור המבקש כי לא ניתן לו יומו בבית המשפט. לבסוף, נטען בבקשה כי נגרם למבקש עיוות דין משמעותי ביותר, לאור העובדה שהמבקש "כלל לא ביצע את העבירה בה הורשע".

דיון והכרעה

8. דין הבקשה להידחות. הבקשה אינה נמנית על המקרים המצדיקים מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי". זאת שכן, הבקשה אינה מעוררת שאלה משפטיות כבדות משקל או סוגייה ציבורית עקרונית, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים לבקשה, ואין מתעורר חשש מפני עיוות דין או אי-צדק מהותי אשר נגרמו למבקש (רע"פ 5308/15 רייכר נ' מדינת ישראל (10.8.2015); רע"פ 3989/15 גוזלמן נ' מדינת ישראל (9.8.2015); רע"פ 5350/15 זועבי נ' מדינת ישראל (9.8.2015)). די בטעמים אלו, על מנת לדחות את הבקשה לרשות ערעור שלפניי.

9. בבחינת למעלה מן הצורך, אציין כי אין ממש בטענותיו של המבקש גם לגופו של עניין. כידוע, על מנת להיעתר לבקשתו של נאשם לבטל פסק דין אשר ניתן בהיעדרו, על הנאשם להראות כי קיים טעם ממשי המצדיק את אי-התייצבותו לדיון (רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6), 793 (2003); ראו גם: רע"פ 3518/15 מלקמו נ' מדינת ישראל (8.6.2015); רע"פ 4695/15 אבו סלאח נ' מדינת ישראל (16.7.2015)). בענייננו, לא סיפק המבקש טעם כלשהו, המניח את הדעת, לכך שהוא נעדר מן הדיון בעניינו. המבקש היה מיוצג על-ידי סנגור, אותו הוא מינה, כך לדבריו, יום קודם לדיון שנערך בעניינו בבית המשפט לתעבורה. למבקש היה די זמן למנות סנגור, שלא "ברגע האחרון". כמו-כן, המבקש נדרש היה לוודא "בזמן אמת" עם בא-כוחו, שזה עתה מונה, כי הוא מתייצב לדיון שנקבע בעניינו של המבקש. מעבר לכך, לא סופק כל הסבר מדוע לא נשלחה הבקשה לדחיית מועד הדיון, עובר למועד שבו היא נשלחה בפועל (כשעה לאחר מועד הדיון, כאמור). לאור הדברים האלו, טענתו של המבקש, לפיה הוא לא קיבל יומו בבית המשפט, אינה יכולה להתקבל.

10. אציין בנוסף, כי אין בידי לקבל את טענתו של המבקש כי ייגרם לו עיוות דין מעצם אי-ביטולו של גזר הדין שניתן בהיעדרו. יש להזכיר, בהקשר זה, את הכלל, לפיו בית המשפט לא ייעתר לבקשות רשות ערעור הנוגעות לעונש, אלא במקרים בהם ניכרת סטייה קיצונית ממדיניות הענישה המקובלת בעבירות דומות (רע"פ 5205/15 טנוס נ' מדינת ישראל (9.8.2015); רע"פ 3998/15 פלוני נ' מדינת ישראל (28.6.2015); רע"פ 3503/15 ג'וזף נ' מדינת ישראל (28.6.2015)). בנסיבות דנן, די לי בכך שמדובר בעונש הפסילה המינימלי הקבוע בחוק, בגין עבירות של נהיגה בשכרות, כדי לדחות את השגותיו של המבקש בהקשר זה. ועוד רואה אני להבהיר, בהתייחס לטענת המבקש בדבר עוצמת עיוות הדין שנגרם לו, לשיטתו, כי המבקש אינו יכול להעלות, בשלב זה, טענות לעניין הרשעתו, שעה שמראשית הדרך טען נגד חומרת העונש בלבד (ראו, בהקשר זה, רע"פ 3818/15 בובליל נ' מדינת ישראל

((8.6.2015)).

11. הבקשה לרשות ערעור נדחית, אפוא.

ניתנה היום, ה' באלול התשע"ה (20.8.2015).

ש ו פ ט